

Dienstplicht voor vrouwen is geen emancipatie

(1) De Tweede Kamer stemde vorige week in met het wetsvoorstel om ook voor vrouwen de dienstplicht in te voeren. Dit houdt in dat in de toekomst ook alle meisjes van 17 jaar een brief ontvangen over de dienstplicht. Omdat de opkomstplicht in Nederland sinds 1995 is opgeschort, zal de wijziging geen grote praktische gevolgen hebben. Het voorstel is vooral symbolisch. Toch is het belangrijk stil te staan bij de betekenis van deze wijziging, met name omdat Defensie middels het motto 'gelijke rechten, gelijke plichten' pretendeert de emancipatie van vrouwen een dienst te bewijzen. Het invoegen van vrouwen in een verouderd systeem dat ooit door mannen voor mannen is ontworpen, zou echter niet als een mijlpaal in de emancipatie van vrouwen moeten worden gezien.

(2) Militaire dienstplicht voor vrouwen staat niet voor het eerst op de politieke agenda. Sinds 1811, toen de dienstplicht voor mannen in Nederland werd ingevoerd, heeft men meerdere malen overwogen om ook vrouwen dienstplichtig te maken. Tijdens de Tweede Wereldoorlog maakte de Nederlandse regering in Londen plannen om alle Nederlandse vrouwen die zich op dat moment in Groot-Brittannië bevonden, te verplichten tot 'non-combattante dienst'¹⁾ in militair verband. Ook in de jaren zeventig en tachtig van de twintigste eeuw, toen een begin werd gemaakt met de integratie van vrouwen in allerlei eenheden die tot dan toe alleen voor mannen openstonden, heeft de invoering van een dienstplicht voor vrouwen ter discussie gestaan. Toch

is er nooit tot een daadwerkelijke invoering ervan overgegaan. De achterstand van vrouwen op de arbeidsmarkt en hun ongelijke maatschappelijke positie ten opzichte van mannen voor wat betreft inkomen, status en macht vormde voor de regering een reden om vrouwen te ontzien.

Militaire dienstplicht bleef hierdoor een mannenaangelegenheid.

(3) Inmiddels is de situatie veranderd. Steeds meer vrouwen studeren af en vinden een baan, waardoor de verschillen tussen vrouwen en mannen op de arbeidsmarkt zijn afgenomen. Deze situatie zorgt er volgens het ministerie van Defensie voor dat gelijke behandeling van mannen en vrouwen nu zwaarder weegt dan een eventuele achterstand op de arbeidsmarkt. Gelijke rechten betekent gelijke plichten, de landsverdediging zou daarbij geen uitzondering moeten zijn. Volgens de minister van Defensie kan een gedeelde verantwoordelijkheid voor de landsverdediging "een belangrijke concrete bijdrage leveren aan de gelijkwaardigheid van man en vrouw".

(4) Hoewel deze redenering op het eerste gezicht aannemelijk lijkt, valt er wel het een en ander op af te dingen. Zo kun je je afvragen of het invoeren van een dienstplicht voor vrouwen (gelijke plichten) wel het juiste middel is om gelijkwaardigheid tussen vrouwen en mannen (gelijke rechten) te bewerkstelligen. Gelijkwaardigheid betekent namelijk niet dat mannen en vrouwen hetzelfde moeten doen, maar vooral dat zij op gelijke wijze toegang moeten hebben tot macht en het vermogen om

invloed uit te oefenen op politieke besluiten. En dat is juist waar het in deze tijd nog aan ontbreekt. Zo zijn
90 vrouwen nog steeds sterk ondervertegenwoordigd in de politieke en militaire top, daar waar de besluiten omtrent militaire operaties en missies worden genomen. Een ‘symbolische’
95 wetswijziging verandert daar niets aan.

(5) Het is op zich nastrevenswaardig dat de minister iets probeert te doen aan de vreemde situatie waarin de
100 ene helft van de bevolking kan worden opgeroepen tot militaire dienst en de andere niet. Maar zou het niet beter zijn om, juist andersom, de situatie van mannen aan die van
105 vrouwen aan te passen en de dienstplicht in zijn algemeenheid af te schaffen? Zoals de regering in een toelichting bij het wetsvoorstel al aangeeft, is het maar “de vraag of
110 Defensie behoefte heeft aan en ooit toegerust kan zijn op het oproepen van grotere bevolkingsgroepen”. De moderne oorlogsvoering, die gekenmerkt wordt door geavanceerde tech-
115 nologie en wapensystemen, vraagt om een grote mate van expertise en niet om grote groepen onervaren dienstplichtigen, die eerst van begin af aan opgeleid en getraind moeten
120 worden. Bovendien kunnen dienstplichtigen binnen de huidige wetgeving alleen maar op vrijwillige basis buiten NAVO-gebied²⁾ worden ingezet. Dit maakt dat een reactivering

125 van de dienstplicht in tijden van conflict waarschijnlijk meer tijd, geld en energie kost dan zij voordelen oplevert.

(6) Waarom dan toch deze maatregel? Het lijkt erop dat Defensie met
130 het uitbreiden van de dienstplicht vooral wil investeren in de betrokkenheid van burgers bij de krijgsmacht. Want hoewel de waardering voor de
135 Nederlandse soldaat hoog is, zijn het maatschappelijk draagvlak voor Defensie en de politieke wil om overheidsgeld vrij te maken niet altijd vanzelfsprekend. Dat het invoeren
140 van een dienstplicht voor vrouwen hiervoor gebruikt wordt, is een politieke keuze. De manier waarop deze keuze echter wordt gerechtvaardigd – alsof het een bijdrage levert aan de
145 emancipatie van vrouwen – is niet alleen onjuist, maar ook enigszins gevaarlijk. Het gesuggereerde verband tussen militaire dienstplicht en een ‘gelijkwaardige’ plaats in de samenleving (gelijke rechten, gelijke
150 plichten) doet denken aan het negentiende-eeuwse, masculiene model van burgerschap, waarin burger-
155 schap pas echt betekenis krijgt via militaire dienst. Omdat vrouwen decennialang zijn uitgesloten van politieke macht op basis van het feit dat zij geen militaire dienst vervulden – en dus niet aan hun nationale
160 plichten zouden voldoen – lijkt mij dit niet een vorm van retoriek waar we naar terug zouden moeten willen.

*naar: Kim Bootsma
in: NRC Handelsblad, 12 februari 2018*

Kim Bootsma deed ten tijde van het schrijven van de tekst historisch onderzoek naar de integratie van vrouwen in de Nederlandse krijgsmacht (1968-1997), aan de Rijksuniversiteit Groningen.

noot 1 'non-combattante dienst': militaire dienst die geen betrekking heeft op gevechtshandelingen

noot 2 NAVO-gebied: gebied dat behoort tot het militair bondgenootschap van landen die het Noord-Atlantische verdrag uit 1949 hebben ondertekend. Tot de NAVO behoren de meeste Europese landen en de Verenigde Staten en Canada.

Tekst 4

Stervende talen

(1) Bij een Franse dorpsbakker moet je nog altijd niet aankomen met Engels. Dus zie je daar 's zomers regelmatig een Nederlander zwetend
5 een brood bestellen: "*Moi, eh... je... suis un pain!*"¹⁾ Oef, dat is eruit. Besmuikt lachend reikt de bakkersvrouw het brood aan. Als er op een camping of in een hotel een dokter
10 moet komen, wordt er één stokoude Nederlander uit zijn hol gesleept, die weet wat een *gorge* (keel) is, of *fièvre* (koorts). Vaak ben ik dat, of mijn man of vrienden. Wij spreken niet geweldig Frans, maar goed genoeg. Dat is
15 geen verdienste: we hebben het gewoon op school geleerd.

(2) Het zou best kunnen dat die Nederlander bij de Franse bakker
20 waterbouwkundige is, of hoogleraar duurzaamheid. Hoogopgeleid zijn is in Nederland geen garantie meer voor de beheersing van vreemde talen. Ook met het Duits is het droevig gesteld, maar met een komisch
25 Duits accent lijkt het nog wat.

(3) De tijd dat wij als dwerglandbewoners zo goed 'onze talen' spraken, is voorbij. Nederlanders spreken
30 nog maar één vreemde taal: Engels. Frans en Duits, de talen van onze buurlanden, tot ver in de vorige eeuw hoofdvakken op school, zakken snel weg. Als examenvak in het voort-
35 gezet onderwijs is Engels verplicht;

Frans en Duits zijn facultatief. Nog maar 17 procent doet eindexamen Frans en 32 procent Duits. In 1980 was dat 28 procent en 59 procent.
40 Op de in 1968 afgeschafte hbs²⁾ deed iedereen examen in drie moderne talen. Nu doet 26 procent van de vwo'ers wél eindexamen Latijn, een dode taal. Ze moeten wel, om te kunnen zeggen dat ze gymnasium doen.

(4) Als minder scholieren Duits en Frans kiezen, gaan minder jongeren die talen studeren. Er komen minder vertalers en leraren in die talen, minder mensen die boeken, films en kunst uit die culturen kennen. Zo
45 verdwijnen ze vanzelf.

(5) Deze week kwam er een tegengeluid. Een noodkreet. Terwijl de discussie over Engels in het hoger onderwijs doorzeurt, laten docenten en wetenschappers in Duitse en Franse taal en cultuur zich horen. Hun hartstochtelijke pleidooi op
50 buurtaalonderwijs.nl/manifest om de positie van Frans en Duits te herwinnen, is ondertekend door onder anderen de oud-politici Ben Bot, Hedy d'Ancona en Bram Peper. In het manifest wordt gepleit voor meer
55 lessen voor deze vakken, een verplichte kennismaking in de onderbouw, en eindexamens die ook de actieve taalbeheersing toetsen, zoals spreken en luisteren.
70